

Fragment “La dona del tercer segona”

de Víctor Borràs i Gasch

(una dona de cinquanta anys, potser algun més, potser algun menys, s'adreça al públic)

Bona nit, perdoneu, he demanat de poder parlar un moment. Potser alguns de vosaltres ja n'esteu al cas, potser no, alguns sí, no ho sé. He demanat de parlar aprofitant la reunió. Ja és una bona casualitat que hagi passat avui això i que tinguéssim reunió d'escala. Perquè si no, hauria hagut d'anar a cada casa, pis per pis, a explicar-vos tot el rotllo, o potser hauria pogut escriure una nota o demanar una reunió especial enganxant un paper a l'entrada. O a l'ascensor. Jo no agafo gaire l'ascensor. No m'agrada. Em fa claustrofòbia. I com que visc al tercer, doncs pujo escales. Va bé diuen. Però encara que no el fes servir podria haver entrat un moment i abans no es tanquessin les portes enganxar un paper dient sóc la veïna del tercer quarta. O enviar un missatge. O un mail. Però no. Millor donar la cara. Crec que sí.

Però quina casualitat que ja en teníem una de reunió. Així que he aprofitat. També. perquè m'han donat permís per parlar eh. Però no sé què hauria fet si no haguéssim tingut reunió, de veritat.

Perdó estic una mica nerviosa. Normal. No em passa mai que hagi de parlar davant de tanta gent. Ni davant de poca gent tampoc. No estic acostumada a parlar davant de ningú. Jo sóc més d'estar sola. A casa. A la feina també. I també em posa bastant nerviosa parlar amb vosaltres. Que ens coneixem potser de vista, o de creuar-nos. Però no és que ens coneguem gaire. Bé amb la Carme sí que ens coneixem. Hola Carme. I amb la Modest. De fet ha sigut ella que m'ha dit que aprofités avui per explicar-vos. La Modest no ve a les reunions? Ah ok. Perdoneu, puc beure una mica d'aigua?

Sempre se'm resseca la gola quan he de parlar així davant de gent. No sé quan temps fa que no... Carme si hi ha algun moment que veus que no puc tu m'ajudes

d'acord? Deia que també ha estat la Modest, la Modest no ve clar. Ella m'ha dit que aprofités la reunió d'avui. Jo ja ni me'n recordava que hi havia reunió. No vinc gaire ja ho sé. Ja ho sé, perdoneu. No vinc a les reunions però és que de debò que no tinc temps. És una excusa, sí. Sí, és una excusa. Segur que penseu que és una excusa perquè si ara he vingut, oi. Clar. Però és que avui ho he demanat a la feina. Un permís. Sortir una mica abans. Li he demanat a una companya si em podia cobrir i netejar ella les màquines. Mira, no m'agrada perquè prefereixo fer-ho jo. És una mania. Però volia venir. I això que no em quedo tranquil·la si no he netejat jo la màquina. És la meva feina... Però havia de venir. Clar.

Som molts veïns. I sí. Segur que no em trobeu a faltar a les reunions. Potser per això deueu pensar què hi fa aquesta aquí parlant. I no sabeu massa què dic. Jo tampoc. Perdoneu. Potser aneu lligant caps o potser penseu què hi faig aquí. Jo també ho penso de debò. Però la Modest m'ha dit que vingués, la Modest, la portera, suposo que ja sabeu com es diu la portera. Segur que sí, quina tonteria. Perdó. Ja sabeu com es diu la Modest. Però potser algú és molt nou. Hi ha molts canvis a l'escala últimament. Si de quan vivien mons pares no sé qui queda. Crec que ningú oi Carme? Ai sí, hola. Ostres no t'havia conegut, perdona.... Tu encara hi eres abans que els meus pares crec. És tard. Deus estar cansada... La Modest hi és de fa molt i tant. No tant com nosaltres eh? Quan la Modest va venir el pares ja eren morts em sembla. Però escolta, mai se sap i si algú no ho sabia ara ja ho sabeu. Sempre està bé saber com es diu la portera, i per si de cas. Doncs si algú no ho sabia, ara ja sí.

Doncs ella, la Modest, la portera quan ha passat això m'ha dit millor vas a la reunió i ho expliques i jo quina reunió i ella m'ha dit la reunió d'escala i jo hòstia la reunió d'escala. Perdó, perdó, no hauria de parlar així, perdoneu estic massa nerviosa. Un moment. Perdoneu. Això. Que no me'n recordava de la reunió perquè estava tremolant quan ha passat tota la merda. I també perquè jo mai me'n recordo d'aquestes coses. Com que no puc venir ja no hi penso. Potser algun cop podria venir però ja no hi penso. És una excusa. Ja ho sé. Em sap greu.

I també em sap greu si ara us estic embolicant o fent perdre el temps perquè segons m'ha dit la presidenta de l'escala, hola presidenta, perdona i gràcies... Antònia. Això. Ostres jo no me'n recordava del teu nom o no el sabia. Segur que molts tampoc no sabeu el meu. Em dic Raquel. Sí, el sabíeu? Clar. No, que jo no sàpiga els noms no vol dir que vosaltres no sapigueu el meu. Gràcies. Sí. Raquel. Raquel, sí. Gràcies. Doncs que m'han dit que la reunió aquesta només eren dos punts i prec i preguntes. I res, que ostres he arribat un moment tard i ja són prec i preguntes. He arribat tard. Ja m'explicareu els altres dos punts.

És que havia d'ensenyar això de les màquines perquè si no ara em trucarien i hauria de marxar. Perquè no es poden deixar brutes les màquines. Em cau el pèl. Estic patint una mica, de fet. Sí, per parlar i per les màquines. I pel nano. Que el tinc sol. No. Està bé sí.

Mira la tele.

Està bé, sí, està mirant la tele. Potser ara pateixo més per les màquines, que si no es netegen bé també es ratllen i valen moltes peles. Ja us ho imagineu.

Doncs que m'ha dit la... Antònia, això, gràcies Antonia. Que m'ha dit l'Antònia que podia parlar als prec i preguntes. I no és un prec ni una pregunta em sembla. És.. una cosa... Potser més un prec, no ho sé. Però és com es diu. Precs i preguntes. I serveix per si algú ha de dir alguna cosa. Doncs ho aprofito i així esteu informats i potser em podeu ajudar o jo puc saber què fer. Ostres, no he preguntat si algú més tenia una pregunta o un prec. O havia de dir alguna cosa... Antònia hi ha més preguntes? O prec? De moment no. Val. No passa res. Potser després en teniu altres. Potser.

Res, que segurament tots ja sabeu a què vinc. Perquè tots heu vist què ha passat aquest matí. Va passar a la nit però ho heu vist al matí suposo. I no sé si ho heu pensat però a casa tenim alguna cosa a veure. Per això estic aquí.

Per això que ha passat al matí.

Amb les bústies vull dir.

Sí. Amb les bústies de l'entrada. Ho heu vist no? Clar, clar que ho heu vist...quina tonteria. Ostres, no sé què dic. És que a més, si sou aquí és que heu passat per l'entrada i ja ho heu vist. És que a vegades passa que diem coses sense saber massa què diem. No, jo més o menys ja sé el què però perdoneu si alguna vegada m'embolico. Tot bé Carme, Merci. Ja està. Sí, estic bé.

I primer dir que em sap molt greu perquè trobar-te totes les bústies trencades o fetes merda o les cartes a fora o papers o tot doncs emprenya molt. A mi també, També perquè les bústies són noves i valen molts calers, les hem pagades totes les bústies. Totes entre tots vull dir. I eren aquests nous dissenys. Molt maques. Elegants. A mi m'agradaven eh. Ja sé que va haver-hi polèmica per si calia però ara més o menys tothom estava content i ja que eren noves com a mínim que haguessin durat una mica més i no tres setmanes. Què feia? tres setmanes? Sí. No feia massa més perquè encara no fa un mes que vaig caure amb un graó mal aixecat de les obres de l'escala i em van haver de posar un punt a la cella. Res. Cap importància. Però me'n recordo. No, no em va passar res. Mira un punt. Ja està, ja ha caigut. Que va ser culpa meva, eh? Molt bé els de les obres. Cap queixa. Bona gent. A mi sempre em preguntaven mira. Sempre és bonic que et preguntin no?

Només que són coses d'anar amb pressa. Sí, més carregada del compte i no mirar suficient. I no agafar l'ascensor. Quina mania. No m'agrada l'ascensor. Total és un tercer. No cal. Per això ja sé que no fa ni un mes que van acabar les obres. I mira ara. Ara s'hauran de tornar a canviar les bústies suposo. O arreglar. Encara no se sap. S'ha de fer venir un pèrit. Ah, no un pèrit no. Algú. Que faci un pressupost...suposo. Una cosa així. Sí clar, s'ha de fer un pressupost.

S'ha d'arreglar vaja.

Sí.

No podem estar així. Ja ho sé, perquè han quedat fetes una merda sí les bústies... I res. Doncs perquè sí, perquè no està bé.

Que ho ha fet el meu fill....

I que em sap greu.

Sí, sí. Ho ha fet el meu fill i em fot. I a part perquè us estic fent perdre el temps. Segur...

Bé, suposo que no us ha sorprès o potser ja us ho havien dit. La Modest potser. L'Antònia m'ha dit que ella no ha dit res. Però les coses corren. Carme has dit alguna cosa? No, clar. Val. És igual si ho sabíeu o no perquè per mi és important donar la cara. I per això m'ha anat bé d'aprofitar els precís i preguntes.

I que el meu fill no ho ha fet per res eh de trencar-les? No per la polèmica de la reforma ni pel disseny, eh? No té res a veure. Si a ell això tan li fot. Tampoc ho ha fet pels cèntims que hem hagut d'avançar. La derrama es diu. No. Mira, no ens anava bé. A ningú li van bé aquestes coses. Ja. Però total, ho pago jo. Potser el nano no ho sap que ho hem de pagar. Ja veus. No és cap boicot, no. Que potser alguns ho heu pensat. Si jo primer també he pensat quina mala llet tenen alguns que s'han esperat que tot estigués acabat per fer una cosa així. Quina mala llet.

Però No. Ell ho ha fet. I prou. O no.

No ho sé.

No sé si voleu marxar, si algú vol marxar, perdó eh, pot marxar. Potser us ho poden explicar un altre dia. És que no és només dir que ho ha fet el meu fill. Si no que m'agradaria que busquem una manera, no sé, que ho arregli. O que fem alguna cosa perquè jo no sé massa com. Però també entenc que si algú vol marxar doncs que potser està bé que marxi. És tard i no sé si ja heu sopat o teniu nens o només voleu mirar la tele. Jo també voldria estar mirant la tele. Amb el meu fill. Però si jo la

mirés el meu fill potser no la miraria. No li agrada mirar la tele amb mi. No sé què fan avui. Miraria un concurs si en feien un. M'agraden els concursos. Ja no en fan gaires. Me n'agrada un que la gent cau. Ostres, quan fallen la pregunta cauen, és com que es maten quan fallen. Quina mala llet. I em fa riure, no sé. Em distreu. És una manera. Ja entenc que potser preferiu pelis. O lectura, també m'agrada la lectura però clar no tinc temps i menys amb això del meu fill que ha sigut ell. No sé per què, ara m'agrada més veure com cau la gent. I això que caure no és divertit eh. Que m'ho diguin a mi. Que em vaig obrir la cella l'altre dia. El nen també té un blau al genoll.

Ja us ho he dit que em vaig obrir la cella.

Ha sigut ell sí, i em sap greu perquè quan ho heu vist no sé què haureu pensat però us haureu cagat amb tot i haureu dit collons i me cagum la puta o coses pitjors. Molt pitjors perquè les bústies eren totes noves que encara ni fa un mes que van acabar les obres.

Ha quedat molt bé l'escala. Per mi eh? Per mi ha quedat molt bé. Molt. Aquestes coses sempre empipen quan estan fent obres. Però quan acaben penses ha valgut la pena i mira que hi havia polèmica. Pel color, potser. O pels calers. Els calers sempre costen. A mi molt. Pel color mira, a mi el crema m'agrada i l'última cosa que vols és que algú faci una destrossa. El crema m'agrada sí. Agradar m'agrada més el verd o el violeta. Però per unes bústies trobo que el crema és molt millor. Han quedat molt bé i a conjunt amb la paret i la porta. Fan bonic.

Feien bonic.

Sí, també ha trencat la paperera és veritat. La paperera també, però per mi les bústies són com, no sé. Més privat? Els papers de la paperera no importen a ningú. Però els de la bústia són diferents. A vegades són importants. No sempre. Però a vegades sí. És com un tros de casa vostra que ell ha entrat i ha trencat. O esbotzat. O llençat per terra. Si visquéssim en cases tindríem les bústies a la porta. A casa. Cada porta, la seva bústia. Però com que són pisos les tenim a baix. Però això és

igual. Les bústies són tan vostres com si estiguessin al costat de la porta. Són com petites casetes oi? Jo ho veig així.

I ell les ha fetes malbé.

Moltes. Totes, totes potser no. Tampoc m'he aturat a mirar-ho. Però moltes. I ràpid que ho devia fer. Amb aquesta força que té. Té força, és jove. És l'edat. A vint anys ets fort. No es pot controlar si es posa d'aquesta manera. I ha sigut així. I ara ja està més tranquil de debò. Sí, està mirant la tele sí. És que quan està bé és un encant de debò. Jo dic vint però són quasi vint-i-dos. Vint-i-dos, sí. Del 12 de gener.

Però no sé massa per què ho ha fet.

Bueno, sí.

Primer es va posar d'aquella manera que ja dic que no ho va fer contra ningú. Si no sabia ni què es feia. Ell només estava emprenyat. Perquè aquestes coses li passen, i quan li passen doncs s'enfila. I comença a cridar. Primer ja veus que no et parla bé. Que per tot es queixa. O que ni et mira. I només et diu que calla puta o que deixa'm puta o que ves a la merda o que coses així. Et diu tot això i llavors jo ja prefereixo fer com que no el sento. I llavors espero que agafi la porta i foti el camp. Perquè ja sent que tota l'estona el miro i em diu què mires. I llavors només miro a terra. O miro de fer que ell no em vegi.

Perquè li passa això que es pensa que tothom se'l mira i que li volen mal. Jo penso clar que et miren quan estàs així. Però això no li dic. No se li pot dir això, clar que no. Perquè jo el vull ajudar. I llavors miro que no em vegi gaire i espero. I per això quan sento el cop de porta en el fons me n'alegro. Perquè llavors surt i potser fuma. Fa voltes i fuma, algun cop potser fa un crit, però poca cosa més. I a la gent, a la del carrer, a la gent del carrer no li diu res, només a mi. Per això deixo que surti.

És que si fos perillós no el deixaria sortir, clar que no. I a mi si em diu una cosa o una altra mira, a mi m'és igual. Ja m'hi he acostumat. Clar que no m'és igual. I

m'agradaria que no em digués el que em diu quan m'ho diu. Però vull dir que ja sé què és. I no em sobta tant. O ja no tant. I a part que quan li passa, doncs ja està millor. I de veritat quan em diu puta no m'ho diu com si em digués puta que això també m'ho han dit.

Potser l'heu sentit cridar alguna vegada per l'escala, sí, segur que l'heu sentit encara que no pensava que fes mai res d'això. El teniu vist. Ja sé que se'l mira la gent. Però és normal, no és cosa vostra. Es troba així i el miren. La gent no està acostumada. Potser té por ja ho sé. Segurament. No. Però no pensava que fes mai res d'això de trencar alguna cosa. Perquè sempre es posava més tranquil quan sortia i fumava. I fumava i ja no cridava. O s'asseia en un banc sense fer res. Només fumar. Fuma molt ara, sí. Però sempre a fora. Fuma a fora, que a dins l'escala no fuma, això no, ni a l'ascensor tampoc.

Alguna vegada també podríem dir que no es pot fumar a l'ascensor, a mi no m'agrada l'olor de tabac. El meu nano no fuma a l'ascensor i hi ha gent que fuma. Però perdó. No estic comparant eh. Perdó. No. Ho dic perquè ara és una reunió. I també podem posar un cartell de prohibit fumar a l'ascensor. Hi ha la rodona de prohibit, però no fan cas. I és petita trobo. Ara que ho dic penso que potser ja ha sortit altres vegades això del tabac a l'ascensor. Si ja ho heu comentat doncs res. Però és que no pot ser. I per això jo tampoc l'agafo que jo fumar veus això no. No l'agafo per caminar. Però com que a vegades em ve olor de fum, doncs tampoc.

Però sí. Ja sé que trobeu més difícil trobar-vos amb el meu fill quan es posa així que amb l'olor de tabac que fa l'ascensor si algú que ha pujat abans fumava. Ja m'ho imagino. Ja ho sé. Però ho he dit només perquè ara m'ha vingut. I com que jo no vinc gaire a les reunions... potser ja ho heu dit alguna vegada. Però per si de cas.

I tampoc no és fàcil que a la gent li molesti més el teu fill que el fum.

Però normalment després d'unes quantes voltes i uns quants crits doncs el nano torna més tranquil. Torna a entrar amb un cop de porta però menys fort. Molt menys. I va directe a l'habitació i si hi ha sort, doncs llavors es pren algo i dorm. I

potser dorm fins l'endemà al migdia que jo ja he anat a treballar. I quan el truco li dic si s'ha llevat i moltes vegades em diu que sí. O que sí i que perquè collons l'he de despertar. I em sap greu no haver-lo deixat dormir. Però també penso que ha de mirar de fer una vida normal. O una mica més normal i mirar d'anar a alguna activitat que jo li dic. Però no vol perquè diu que no és un nen per anar a fer coses de nens o de tontos.

Ell es pensa que són coses de tontos. Però mira que diu que hi ha activitats que van al cinema també. O al teatre i tot. A mi el teatre no, però al cinema, trobo que està molt bé fer sortides al cinema, ja m'agradaria. O a alguna exposició. Però ell es pensa que és de nens o de tontos. Com si el fan pintar. Que tampoc. Però és el que hi ha, tampoc massa més. Què hi farem. O sigui que moltes vegades està dormint.

Però avui, llavors, quan m'he llevat he baixat a buscar pa, que no en teníem. S'havia acabat. He de mirar de tenir pa com a mínim. Per cuidar-me una mica, per tenir pa del dia i coses així. I quan he baixat és quan he vist les bústies i alguna carta per terra. Poques cartes eh, perquè era de nit quan ho ha fet. Deuria ser tard, perquè sempre acaba tornant tard. Per sort estaven bastant buides les bústies, però he vist les cartes i papers i moltes portes de bústia com llaunes rebregades. I la Modest estava recollint. Primer havia pensat si algú ha entrat a robar o alguna cosa així. O que era un boicot pel color crema, pel disseny o pels calers.

I li he dit a la Modest quina mala llet que té la gent, quina mala llet. Però la Modest ha quedat callada. I ha deixat de recollir papers. I se m'ha quedat mirant. Jo també l'havia començat a ajudar. A recollir papers i a enretirar les portetes rebregades de les bústies. Sembla mentida la força que té el nano. Per trencar una bústia deuria agafar per l'escletxa i tibar ben fort perquè no crec que fes servir cap ferro ni cap palanca. Però quan recollia el merder la Modest se m'ha quedat mirant. Ella dreta. Jo ajupida. I he vit que parava i me l'he quedat mirant així amb el coll tort i llavors jo també m'he posat dreta.

Raquel, t'he de dir una cosa.

I ja sabeu que quan et diuen pel nom i a sobre et diuen t'he de dir una cosa és que la cosa que et volen dir no és gens agradable. Però gens. Llavors m'ha dit que havia vist la gravació de què ha passat. I que havia vist qui ho havia fet. I jo ja l'he entès. També m'ha preguntat si ho volia mirar. I jo li he dit que no. Aleshores he començat a tremolar. Com tremolo quan les coses em posen dels nervis. No només ha estrenat les bústies, si no que a sobre ha estrenat la càmera el molt burro.

Ara ens graven quan entrem. Diuen que és per controlar si entren lladres, clar. Però també ens controlen a nosaltres si fem bé o no. Potser està bé... Encara que segurament ho hem fet pels lladres. Entren lladres a la nit. Hi ha molts casos diuen. Trenquen les portes i van a les cases si no hi ha ningú. O si hi ha algú potser també. Però suposo que els lladres ja saben el què es fan. Perquè a casa meva no crec que hi entressin. Qui vol que entrin a casa meva.

Però si fas una reforma avui dia i no poses càmeres, potser no és normal. També ho entenc. I mira. Han anat bé per saber que ho ha fet el nano. Però un lladre quan entra a un portal com a mínim es tapa la cara i es posa guants i fa les coses perquè no el vegin. Perquè no el reconegin. Fins i tot si es veu com es veu la nostra, doncs si cal tapa la càmera o la trenca. Els lladres ja saben on són les càmeres o sigui que tampoc no serveixen de massa. És normal que es posin càmeres si et gastes els diners d'una reforma. Suposo la gent vol estar tranquil·la.

Però el meu fill no s'ha ni tapat la cara, ni tapat la càmera. Ell no en sabia res de la càmera. És que ell, com estava, hauria trencat qualsevol cosa. Si les bústies haguessin sigut les velles també les hauria trencat. I sí. Si hagués trencat les velles, hauria sigut incòmode. Però potser hauríeu pensat mira. Encara sort que així les podrem canviar. Ja tocava. I el problema seria un altre. Les altres bústies estaven fetes una merda i encara ens hauria fet un favor.

Però ara hi ha bústies noves, parets color crema i càmeres i el nano doncs l'ha feta bona.

I tot això ho he pensat mentre la Modest em deia Raquel t'he de dir una cosa:

He vist qui ho ha fet a les càmeres. Només m'ha dit això i llavors he començat a tremolar i he tornat a pujar a casa, sense pa ni res. Per l'escala, és clar. Jo només volia despertar el nano que dormia per si en sabia res. I també per si no era veritat. Però com que estava massa nerviosa no li he preguntat, no. Li he dit lleva't i me cagum l'ou què ha passat. I li he dit cridant i ell mig adormit ha dit que res. Però llavors ja he vist els talls als dits, aquí al tou dels dits, de la força que havia de fer. I li he dit com t'ho has fet això. Encara que jo ja sabia com s'ho havia fet. I ell que no és res, que em deixis em pau joder. I jo ara m'escoltes i m'ho expliques, que acabo de baixar i tota l'entrada està feta un desastre, que algú s'ha carregat les bústies i que la Modest m'ha dit que sabia qui era. Llavors li he dit que jo sabia que havia sigut ell.

I aleshores m'ha dit que potser sí que li havia fotut algun cop de puny a les bústies. I això m'ha fet molta ràbia. Perquè sí que ho sabia, però quan ell m'ho ha dit, ja no hi havia cap dubte. M'hauria agradat equivocar-me. Aleshores he volgut fer un crit però no em sortia. Tenia la respiració aturada. I m'he posat així mig ajupida per mirar de respirar així, a mi em va molt bé fer-ho així i al cap d'uns segons, sí que m'ha sortir el crit.

Molt fort.

Algun cop de puny diu. Els ha fotut cops de puny i cosses i de tot el malxinat, que m'ho ha dit la Modest que ho ha vist a la càmera. Que és un malxinat qui ha fet això. I el malxinat és el meu fill. I encara m'he posat a cridar més i també plorava però de ràbia i deia que no podia ser. I de debò que plorava molt. Potser m'heu sentit i tot.

Normalment no ploro massa, miro de no cridar, de relaxar-me, de prendre les coses bé i estar tranquil·la. Però a vegades no puc, de debò. Em sap molt de greu perquè tothom estava molt content de com havia quedat la puta escala.

I mirava de calmar-me però no podia. Encara estava més nerviosa que ara. O diferent. Suposo que us passa que a vegades no podeu estar tranquils ni que

vulgueu. Perquè les coses són d'una manera que no pots estar tranquil ni que vulguis. Ni que facis tot el que et diuen les amigues per estar tranquil·la. La Carme fa ioga i em diu fes això, o això, però no sempre funciona. Clar que no funciona. Quan tingui temps hi aniré. Faré ioga i potser ho entenc millor. És que la Carme m'ho explica. Però a la cua del forn, o al replà o quan parlem amb la Modest. Però no ho hem fet mai amb xandall. La Carme diu un dia ens posarem el xandall i farem ioga.

Oi Carme?

Però com que a vegades no en sé de calmar-me, i el que em diu la Carme no funciona sempre, doncs avui cridava i plorava. Fort. Tu que vius a l'altra banda no m'has sentit? Jo crec que sí perquè avui sí que he cridat i segur que algú ha pensat què fa aquesta boja cridant així. I ja ho poden ben dir, ja. Que potser teniu raó.

Per això he vingut. Perquè penso que heu de saber què ha passat i per si em podeu entendre. I també per si podem fer alguna cosa.

Ell no vindrà a la reunió. Tranquils. Ell què en sap de la reunió. Ara és a casa. Davant la tele. Però no la mira. Ha quedat fotut i avui sí que s'ha volgut prendre la pastilla. Avui sí. I això que el deixa fet una merda que no sé quan fa que li dic al putu psiquiatre que li canviï. Però no em fa cas. Però avui se l'ha presa gairebé sense que li digués. Suposo que no em volia sentir o s'ha espantat amb els meus crits. He cridat molt. I per això se l'ha presa perquè ja us dic que és molt bon nano i li sap greu que pateixi. I ha quedat tranquil. I m'ha explicat una mica més. Abans de posar la tele. També m'ha ensenyat un blau que té al genoll.

S'havia barallat.

Es veu que va sortir a fer el vol. Deuria fumar. Fuma molt ja us ho he dit. I segur que es va calmar. Segur, sempre es calma. Li va bé caminar. I fumar. Fumar no li va bé. Però de debò que es calma. I mira, deixo que fumi. Sempre torna més tranquil ja

us ho he dit. Però ahir es veu que va voler entrar dins un bar. Portava una mica de suelto. I va voler entrar al bar.

I no ho volia dir però és el bar d'algú de l'escala.

No sé si hi ha gaire gent a l'escala que té bar. Però mira.. No ho vull dir. Sí és igual. Sí. És el seu bar. El teu bar sí. No, que jo no et vull culpar de res. Només ho explico. Merda em sap greu perquè no hauria hagut de dir res. Però és que es va barallar. Al teu bar sí. No el volíeu. Ja us he dit que sé que us fa por. I ja ho entenc que no vols que t'espanti els clients. No el vas voler deixar entrar. Ja ho entenc. No ho entenc però ho entenc. És difícil. Tenir un bar ha de ser difícil. Tens reservat. Com es diu. El dret d'admissió. Sí. Ja ho sé. No et culpo. Ho explico perquè l'entengueu. Ja sé que no es pot entendre però el nano es va sentir molt malament.

Hi havia molta gent. Segur que de l'escala també. Potser ho vau veure. Segurament. Sí, oi? Tu ho vas veure. Clar. Tu també. Potser veu fer-lo fora vosaltres. Ja. Si, ja sé que vas ser tu, que no vols que entri al bar i ho entenc i gràcies que m'estàs escoltant aquesta estona. Moltes gràcies, de debò que no vull mes mal rotllo. Però és que ara parlant m'ha semblat que us ho havia de dir tot.

Diu que va rebre una mica.

No ho vull saber mira. No ho vull saber. Potser va anar per terra i prou. Encara que potser m'agradaria saber qui el va picar. O qui el va empènyer. O si va caure sol. Per com va anar. Per entendre-ho millor, ja us dic. Ell no havia begut. Potser vosaltres sí. Teniu tot el dret. Ell diu que no havia begut. Potser un glop amb algú. Jo que sé. Jo crec que no. Crec que no diu mentida. Que sembli que va borratxo no vol dir que hi vagi. És com és.

I vosaltres no volíeu que entrés perquè ja sabeu com és. Perquè a vegades crida. Doncs potser no ho hauria fet. Potser no hauria cridat. Per què hauria cridat si el deixeu tranquil? Si ell només s'hauria pres una coca cola amb gel i llimona i hagués seguit una estona al vostre bar. No calia parlar. Només preguntar. Que si demana

cervesa ja us dic que el podeu fer fora. Va demanar cervesa? Oi que no? Veus com no diu mentida. Llavors com podies saber que anava borratxo si potser no hi anava? No hi anava quan va marxar de casa, clar que no. I ara ja no el voldreu deixar entrar. I amb raó. Ara encara menys.

Perquè ara ha trencat coses. Les bústies noves. Però si les ha trencat potser és perquè el vau fer enfadar molt. I potser doncs va ser la seva manera. Jo dic que no sé per què ho va fer. Però potser ho va fer per això. Que ell també sap que sou els seus veïns.

.....